Коли верховних сил незбагненим велінням
З'являється поет у злі, сумні роки,
То мати в розпачі, з прокляттям і тремтінням,
До Бога простира сердито кулаки:

"Бодай зродила б я клубок гадюк у хащі,
Ніж годувати глум цей — виродка в журбі!
Будь, ноче, проклята — утіхи всі пропащі,
Покуту за гріхи я зачала в собі!

Чому я обрана, і за яку провину
Страшна відраза я для мужа? Та з жалю
Я покруча цього у полум'я не кину,
Його, як вісточку любовну, не спалю,

Ні, я проллю твій шал, твоє отруйне мрево
На проклятий стократ цей злючий сповиток.
Так вправно я скручу оце нужденне древо —
Не випустить воно зачумлених бруньок! "

Отак вона ковта прокльонів хижу піну,
Не тямлячи крутих верховних повелінь.
В геєні огняній за матірню провину
Вона сама собі роздмухує жарінь.

Та ангельська над ним простерлася десниця
І сонцем п'яне це занедбане дитя;
Амброзія богів йому в усьому сниться,
Вода йому — нектар, нектар — усе життя;

Він грає з вітром, він — із хмарою в розмові,
Він славить гімнами сп'яніло хресний шлях,
І дух, що йде за ним слідом журби й любові,
Поета впізнає безжурного, мов птах.

Та жахом повні ті, кого любить він хоче,
Хоч серця злагоду несе назустріч всім,
Та любі їм лише його скорботні очі —
Всі трутизну свою випробують на нім.

В питво домішують золи та каламуті,
На хліб його плюють — скажена слина в них.
Чого торкнеться він, сахаються у люті,
Бояться, як чуми, стежок його прямих.

На людних торжищах його дружини мова:
"Коли для нього я гарніша від усіх,
Буть ідолом його я все життя готова,
Пишатись в золоті — од голови до ніг;

Я прагну розкошів, і мирри, й фіміаму,
Колінопреклонінь, і м'яса, і вина,
Так — узурпую я закохану нестяму
І висмію в душі — ядуча ж бо вона!

А як відчую бридь по цім блюзнірськім грищі,
То не схибне моя міцна й тонка рука —
Тендітні нігтики, мов гарпій пазурища,
Вона йому нехай у серце запуска!

Немов пташа з гнізда в оцій земній юдолі,
Червоне серце враз я видеру — і тут
Улюблений мій звір насититься ним долі,
Куди жбурну цей шмат бридливо я у бруд! "

Та що йому цей ґвалт! До неба — очі й вуха:
Побожні руки він здіймає у блакить.
В сліпучих блискавках його ясного духу
Розгніваний народ кипить і клекотить:

"Благословенний будь, мій Боже, що страждання
Мов ліки очисні, даруєш щедро нам;
Вони для душ міцних — небесні пожадання,
Вони для праведних — божественний бальзам!

Я знаю — бережеш ти місце і поету,
Де воїнства твого щаслива височінь,
Запрошуєш його до горнього бенкету
Престолів, доброчесть, верховних володінь.

Я знаю, тільки біль — ота шляхетна цнота,
Якої не страшать моря пекельних скрут,
Хай у вінку моїм горить одна скорбота —
Усіх світів і літ один містичний жмут.

Що перед тим вінком сяйні скарби Пальміри
З усіх морських глибин затаєним вогнем;
Що перед ним ясні перлини і сапфіри —
Перед найвищою з сліпучих діадем;

Бо ж буде творена в твоїм благословінні
З первісних променів — не з золота-срібла,
А очі смертнії в прекрасному тремтінні
Для неї лиш сліпі і тьмяні дзеркала! "

Переклад І. Драча